

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1328/2024
28.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Димитар Иванов, адвокат из ..., против туженог „Хеба” АД Бујановац, чији је пуномоћник Данило Дозет, адвокат из ..., ради уплате премије за добровољно пензијско осигурање, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 920/13 од 24.04.2013. године, у седници одржаној дана 28.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 920/13 од 24.04.2013. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица у Бујановцу П1 507/11 од 10.12.2012. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца уплати пензијски допринос код Друштва за управљање добровољним пензијским фондом „Дунав“ АД из Београда, који је правни следбеник АД за пензијско осигурање "Дунав-ТБИ" за период од 09.12.2005. године до 14.01.2011. године у износу од 174.000,00 динара. Ставом другим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца у делу којим је тражио да му тужени исплати регрес за 2010. годину у износу од 5.000,00 динара и накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2011. годину у износу од 25.000,00 динара. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 101.560,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 920/13 од 24.04.2013. године, одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у обавезујућем делу изреке који се односи на уплату премија за додатно добровољно пензијско осигурање и у погледу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка погрешне примене материјалног права, и то према одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који је у ревизији погрешно означен као члан 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23).

Апелациони суд у Нишу решењем Р4 126/24 од 25.04.2024. године, није предложио Врховном суду одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 920/13 од 24.04.2013. године.

Одредбом члана 395. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Из наведеног произлази да Врховни суд може прихватити одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, под условом да је такво одлучивање предложио апелациони суд, што у конкретној ситуацији није случај.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), у вези са чланом 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према прелазној одредби члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), а који није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. С обзиром да је у конкретном случају поступак започет пре 01.02.2012. године, као дана ступања на снагу важећег ЗПП, примењују се одредбе ранијег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09). Једини изузетак од примене овог правила садржан је у члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), која се односи на новчану граничну вредност за оцену дозвољености ревизије. Према наведеној одредби ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године).

Тужба ради уплате премије за добровољно пензијско осигурање поднета је 16.06.2011. године. Као вредност предмета спора у тужби је означен износ од 70.000,00 динара. Поднеском од 03.05.2012. године, тужилац је преиначио тужбу, тако да вредност предмета спора износи 174.000,00 динара. Наведени износ представља динарску противвредност од 1.723,30 евра (на дан подношења тужбе 1 евро је износио 100.9685 динара). Другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је 24.04.2013. године, дакле пре ступања на снагу новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску

противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**